

DESIRE®

A romantic couple in a classic setting. The man, on the left, has dark hair and is wearing a light blue dress shirt with a dark striped tie. The woman, on the right, has long brown hair and is wearing a shiny, deep red or maroon long-sleeved blouse. They are in a close embrace, nearly kissing, with the woman's hand resting on the man's neck. The background features ornate, patterned wallpaper and a portion of a large, ornate mirror.

J. Margot Critchová
V bouři citů

J. MARGOT CRITCHOVÁ

V BOUŘI CITŮ

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

tři příběhy, které Vám tento měsíc přináším, se tak či onak točí kolem rodičovství. Hned v první povídce Zatmění srdce se hlavní hrdina snaží napravit nespravedlnost vlastního otce, který vyloučil svého ne-manželského syna ze závěti. Bonusem jeho dobrého skutku je to, že přitom nalezne svou lásku. Ve druhé romanci s názvem V bouři citů se hrdinka doopravdy ocitne v bouři citů, když ji nečekaně vyhledá její biologický otec a ona najednou zjistí, že patří do rodiny bohatých texaských rančerů. Tématem třetího příběhu Šéf na prodej je touha po dítěti, která nakonec svede hrdinku s jejím zaměstnavatelem...

Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

J. Margot Critchová

V BOUŘI CITŮ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Wrong Rancher

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Juanita Margo Bishop
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-791-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-792-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-793-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Piper se pohodlně usadila v měkkém koženém sedadle soukromého letadla, které pro ni poslali do Chicaga, aby ji dopravilo do malého texaského městečka Applewood. Napila se šampaňského a z malého kulatého okénka zkoumala krajinu pod sebou.

„Slečno Gallagherová, budeme přistávat a během deseti minut jsme na místě,” informovala ji sympatická letuška a chystala se odnést prázdnou sklenku.

„Děkuji vám,” odvětila s úsměvem Piper. Ještě nikdy nezažila takový luxus. Během pouhých osmačtyřiceti hodin se její obyčejný život otočil o sto osmdesát stupňů. V případě, že tato cesta dopadne dle očekávání, věřila, že by si mohla na takový komfort velice lehce zvyknout. Ale prozatím nechtěla předbíhat událostem.

„Bylo nám potěšením, že jste s námi cestovala, a doufáme, že se vám bude v Applewoodu líbit,” dodala letuška.

Piper se na ženu usmála a přemýšlela, jak asi zvláštní název města vznikl. Ještě před dvěma dny neměla o tomto místě ani tušení. Místní skupina rančů se svými miliardovými obraty patřila k nejbohatším v zemi, ostatně to dokazoval i způsob, jakým byla do Applewoodu dopravena. Zlehka se přidržela opěradla, když ucítila, jak stroj postupně klesá.

O pár minut později přistáli a Piper si všimla, že

letišť je lemováno mnoha malými luxusními letadly. Původně se divila, že takové malé městečko má přistávací dráhu i letiště, ale nyní to všechno dávalo smysl.

Zavedli ji do menší prosklené haly, kde čekala na své zavazadlo. Aspoň měla čas se trochu porozhlédnout. Ještě za letu pozorovala několik rančů, usazených do hustých zalesněných pásů, které byly součástí města. Slunce nyní stálo vysoko na obloze a vrhalo teplé zlatavé paprsky na vše kolem. Pohled to byl vskutku překrásný.

Vytáhla z kabelky telefon, aby si udělala pár snímků, odvrátila se od skleněné stěny a v tom narazila do tvrdé stěny vypracovaných svalů. „Oh,“ vydechla a zmateně vzhlédla. Spatřila pobavený úsměv toho pravděpodobně nejpohlednějšího muže, jakého kdy v životě viděla. „Velice se vám omlouvám,“ vyhrkla Piper a pocítila, jak se jí po tváři rozlévá ruměnec. „Měla bych dávat větší pozor.“

Mladý muž se jemně dotkl její paže. „Nic se nestalo. Jste v pořádku?“

„Ano, děkuji,“ odpověděla nejistě.

„Všiml jsem si, jak pozorujete místní krajinu,“ pokračoval příjemným hlasem.

Piper využila příležitost prozkoumat ho blíž skrz tmavé sluneční brýle. Byl vysoký, opálený a velmi pohledný. Obličejí dominovaly výrazné lící kosti pokryté tmavým strništěm a husté černé vlasy si sčesal dozadu. Na vypracovaném těle měl černé triko, džíny a přes rameno přehozený kožený batoh.

„Zrovna jsem přistála a čekám na kufr,“ vysvětlovala stále ještě nervózně. Ten mladík ji uváděl do rozpaků, tak raději odvrátila zrak a vzhlédla k obloze. „Je tu nádherně.“

„Jste tu poprvé?“ zeptal se jí.

„Ano, ale zatím nevím, jak dlouho se zdržím. Těším se, až se tu porozhlédnu,“ podotkla a tiše doufala, že se s tímto tajemným fešákem opět setká. „Vy jste místní?“

„Ano, bydlím tu a myslím, že moje letadlo přistálo těsně za tím vaším,“ odpověděl. Jeho letadlo, takže další boháč v Applewoodu. Piper se nijak nesnažila mu vysvětlovat účel své návštěvy. Na pár vteřin se jejich pohledy setkaly, když krásný neznámý zavrtěl rozpačitě hlavou. „Omlouvám se, úplně jsem zapomněl na slušné vychování. Maverick Kane,“ představil se a podal jí ruku.

Piper mu ji zdvořile stiskla a odpověděla: „Já jsem Piper Gallagherová. Těší mě Mavericku, nebo vám mohu říkat Mave? Nebo pane Kane?“ Docela jí bavilo s ním lehce flirtovat. Byla v Applewoodu teprve deset minut, a už se stihla zamilovat.

„Už mi říkali lecjak, takže si klidně vyberte podle vkusu,“ usmál se. „Zůstanete tedy ve městě?“

„Ano, mám to v plánu,“ odpověděla Piper a uvědomila si, že stále neví, kde se ubytuje.

„Na parkovišti mám dodávku, můžu vás svézt,“ navrhl jí.

„Moje máma mi vždycky říkala, ať nikam nechoďm s cizími lidmi,“ zavtipkovala.

„To má samozřejmě pravdu,“ pronesl vesele.

V tu chvíli si Piper přála strávit s ním co nejvíc času; byl okouzlující a neskutečně sexy a moc ráda by ho poznala blíž. „Děkuji za nabídku, ale mám tu odvoz. Hlavně doufám, že všichni ve městě budou stejně přátelští, jako jste vy.“

Naklonil se k ní a zašeptal: „Ať se to tu nerozkřikne, nabouralo by mi to pověst.“ Lišácky na ni mrkl a narovnal se. „Užijte si pobyt a možná se ještě potkáme.“

„Možná ano,“ odvětila Piper a pevně v to doufala. V tu chvíli se jejich oči setkaly a Piper cítila, že kdyby se znali lépe, určitě by ji políbil; za dané situace to však nebylo možné. V reálném životě to prostě funguje jinak.

Maverick se široce usmál a odkryl své dokonalé zuby. „Myslím, že nebude těžké vás najít.“ Než se Piper stačila vzpamatovat, otočil se na podpatku a odešel. Stále ještě zírala ke dveřím, když se za ní ozvalo: „Vaše zavazadla, slečno Gallagherová.“ Překvapeně se otočila ve chvíli, kdy jí zaměstnanec letiště podával kufr. Poděkovala a sáhla do kabelky pro telefon.

„Můžu vám zavolat auto?“ nabídl jí zdvořile.

„Není třeba, děkuji, odvoz mám,“ odpověděla.

Muž se lehce uklonil, popřál jí příjemný den a odešel.

V té chvíli jí přišla textová zpráva, ve které stálo: Čekám *venku*. Znovu pohlédla ke dveřím a zaváhala. Venku stál Elias Hardwell, úspěšný rančer, jeden z nejbohatších mužů v Texasu, patriarcha známého klanu Hardwellů a... její otec. Vyšla ven na parkoviště a uprostřed uviděla luxusní černé SUV. Vedle postával starší muž, a jakmile ji spatřil, zamával na ni. Byl to Elias.

Piper se hluboce nadechla, vykročila k němu a při tom nenápadně zkoumala jeho rysy. Byl vysoký, štíhlý a pěkně opálený. Stříbrné vlasy mu zakrýval kovbojský klobouk a ani v nejmenším nevypadal na osmdesát. Nebylo pochyb, že je to on – její otec.

Smekl klobouk a usmál se na ni. „Piper,“ zvolal.

Podala mu ruku, aby si udržela odstup. „Pane Hardwelle,“ pravila zdvořile.

Na okamžik se odmlčel. „Chápu, že mě nebudeš oslovovat tati, ale ocenil bych, kdybys mi říkala Eliasi.“

„Ano, to bych mohla,“ odpověděla Piper.

Obešli auto, Elias pomocí senzoru otevřel kufr a s nečekanou lehkostí jí vzal zavazadlo, které uložil do zadní části prostoru. Piper zaregistrovala, že na starého muže má velkou sílu. Otevřel dveře u spolujezdce a pomohl jí nastoupit.

Přehrávala si v hlavě, jak se jí před pouhými dvěma dny obrátil život naruby. Pondělí začalo pravidelnou schůzkou s kolegy. Pracovala pro jeden módní časopis, avšak ještě ten den přišla zpráva o jeho převzetí jinou společností a Piper hned došlo, že její služby už nebudou zapotřebí. Jako čerstvě nezaměstnaná si sbalila věci ze svého pracovního stolu, vrátila se domů, navlékla tepláky a vlasy si stáhla do ledabylého drdolu. Z podniku zpoza rohu si objednala tvarohový koláč a začala usilovně pracovat na svém životopise. Ještě před tím si zkontrolovala příchozí e-maily a její plány byly najednou tytam. Jedna zpráva ji obzvlášť zaujala; byla od muže jménem Elias Hardwell. V rychlosti si ji pročetla a v mysli jí utkvělo pár klíčových slov: *soukromý vyšetřovatel, našel vás, vlastní otec, prosím, zavolejte mi*. Na internetu si vyhledala, že Elias Hardwell byl majitelem jednoho z největších rančů s dobyt看em v zemi a že mimo jiné choval a trénoval dostihové koně. Poté odešel do důchodu a podnik svěřil svému vnuku Garrettovi.

„Díky za odvoz,“ usmála se na něj, když nasedala do auta.

„Doufám, že jsi měla příjemný let,“ pronesl zdvořile Elias.

Piper se mírně ušklíbla. „Mám takový dojem, že jsi už hodně dlouho necestoval komerčním letadlem, ale díky, nikdy jsem neletěla v něčem tak luxusním.“

„Je to fajn způsob přepravy,“ řekl Elias a pohlédl na hodinky. „Měli bychom vyrazit. Rád bych ti

ukázal Applewood, ale jen na chvíli, ať nezmeškáme večeři.“

„Večeři?“ podivila se Piper.

„Ano, rodinnou večeři,“ upřesnil Elias.

Piper dobře nechápala, o co jde, spíš doufala, že budou mít trochu času sami pro sebe, aby se lépe poznali. Očekávala, že jí Elias poradí, kde se ubytovat, ale zatím to vypadalo, že má silně vyvinutý smysl pro dramata, což dokazoval jeho nečekaný plán. „Myslíš tím večeři s celou rodinou?“

Zasmál se. „Ano, tak se tomu obvykle říká, ale neměj obavy, je to fajn parta,“ uklidňoval ji.

„Kdo všechno tam bude?“ zjišťovala s obavami. Bylo pravdou, že toužila po velké rodině, se kterou by pořádala společné večeře, oslavy či svátky. Od té doby, co ztratila matku, se tato potřeba ještě znásobila, ale na druhé straně si docela jistě nepředstavovala, že bude vržena do velké společnosti úplně neznámých lidí.

„Bude tam můj syn Stuart, tvůj bratr, a jeho dva synové, Garrett a Wes se svými manželkami. Samozřejmě i má nastávající Cathy a pár vybraných rodinných přátel,“ vyjmenoval Elias.

„Tvoje nastávající?“ zeptala se nechápavě Piper.

„Je to tak. Cathy jsem poznal dávno po smrti mé první ženy. Konečně jsme se usadili a za pár týdnů se budeme brát. Doufám, že se do té doby ještě zdržíš,“ testoval ji Elias.

„Svatba? Nejsem na takovou událost vybavená,“ řekla Piper.

„To nevadí, ve městě je dost obchodů. Určitě si něco vybereš,“ odvětil klidně.

„Dobrá, tak pojďme zjistit, jak se to dnes bude vyvíjet,“ pronesla rozhodně.

Elias na ni pohlédl. „Omlouvám se, jestli na tebe příliš tlačím. Když tak řekni a zrušíme to.“

„Není třeba, ale díky. Je to divná situace pro nás oba.“

Elias ji provedl městem, které bylo podle jejího očekávání velmi krásné. Nato se vydali klikatou polní cestou do kopce, pravděpodobně na jeho ranč.

„Co si ostatní myslí o tom, že přijedu?“ vyzvídala Piper.

Otec se nahlas zasmál, což se jí příliš nezamlouvalo. „S Cathy jsme o tobě mluvili. Vlastně to byla ona, kdo chtěl, abych tě vyhledal, ale všichni ostatní vůbec nic neví.“

„To myslíš vážně?“ vyhrkla hlasitě a přísně se na něj podívala. „Oni o mně nevědí?“ Pochopila, že to, jak tohoto muže na první pohled odhadla, bylo trefné. Drama a zase drama.

„Předpokládal jsem, že to bude pro všechny zajímavé překvapení,“ vysvětloval.

Piper nebyla schopna najít vhodná slova. „Velmi doufám, že ta skupina lidí, se kterou mě seznámíš, si libuje v překvapeních.“

„Rekl bych, že spíš ne,“ pronesl se smíchem.

„Nemůžu tomu uvěřit! Jako bys na mě něco chystal,“ zavrtěla hlavou.

„Ale kdepak, má milá, nic na tebe nechystám. Jen mě prostě napadlo, že je to nejlepší způsob, jak se s nimi seznámit, aniž by se na to mohli jakkoliv připravit,“ vysvětloval jí.

„Myslíš, že budou naštvaní?“ ptala s obavami, ale bylo jí jasné, že to tak bude. Přijde mezi ně jako dávno ztracená dcera jednoho z nejbohatších mužů v Texasu a první, co je napadne, bude otázka dědictví a podobných věcí, které bohatí lidé vesměs řeší, pokud jim někdo úplně cizí takto vpadne do života.

„To určitě ne. Ale budou mít otázky,“ dodal.

„Ty já mám taky,“ opáčila Piper.

Elias vážně přikývl. „Všechno chce svůj čas.“

Vyjeli na vrchol kopce a před nimi se objevil obrovský ranč s rozlehlými pozemky.

„Tak to je tvůj domov.“

„Bydlíš tu taky?“ zjišťovala Piper.

„Před časem jsme se s Cathy přestěhovali do Arizony. Ranč teď řídí můj vnuk Garrett. Nedávno se oženil, tak jsem mu navrhl, aby se tu usadil. V Arizoně to máme rádi, ale ranč mi chybí. Tomu se nic nevyrovná,“ pokračoval Elias.

Jak se blížili k cíli, nervozita v ní stoupala. Zhluboka se nadechla a snažila se se zvětšujícím se očekáváním připravit na seznámení s novou rodinou. Její život se už brzy úplně změní. Neodpustila Eliasovi, že to na ni a na všechny ostatní takhle nachystal. Bylo jí jasné, že všichni budou v rozpacích a napjatí. Tohle je ale její příležitost poznat se se členy její rodiny, a ona jí hodlala využít naplno.

DRUHÁ KAPITOLA

Elias zastavil před domem a Piper cítila, jak jí buší srdce. *Dům* zjevně nebyl zcela výstižný název pro obrovskou budovu, kterou spatřila; navzdory tomu působila příjemným dojmem. Parkovala tu spousta dalších vozidel, od špičkových dodávek, až po luxusní kabriolety. Zarazila se, protože poprvé od chvíle, kdy se vydala na tuhle cestu a potkala Eliase, jí to najednou všechno začalo připadat jako hodně špatný nápad. Oba zůstali sedět v autě a chvíli hleděli přímo před sebe. Sebedůvěra ji začínala opouštět a vážně uvažovala o tom, že vytáhne starého muže z vozu, vklouzne za volant, zařadí zpátečku a co nejrychleji odjede zpět po klikaté štěrkové cestě pryč z města.

„Jsi připravená?“ zjišťoval opatrně Elias a přerušil její úvahy. „Měli bychom jít dovnitř.“

Pohlédla na něj a všimla si, že jeho kaštanově hnědé oči mají úplně stejný odstín jako ty její. Napřed si myslela, že je to manipulátor se sklony k dramatu, ale teď vypadal dost nervózně. Napadlo ji, jestli se cítí podobně jako ona. Bylo jí jasné, že i pro něj to bude emočně vypjaté, přestože celou situaci zosnoval on sám.

„Jo, asi bychom měli. Bude to v pohodě?“ zeptala se nejistě.

„Rád je udržuju v napětí, to ti určitě potvrdí, ale teď jde především o život někoho jiného – o ten tvůj.

Jsou hodní, ale upřímně netuším, jak zareagují. Mrzí mě, že jsem jim to neřekl dřív,“ dodal pokorně a pohlédl na dům, jako by chtěl získat čas. „Myslel jsem, že to tak pro všechny bude lepší. Půjdu dovnitř jako první a připravím ti půdu.“

Piper svého otce moc dobře neznala, ale zdálo se, že to málo, co o něm ví, se velmi liší od reality. „Nejraději bych se otočila a utekla pryč,“ přiznala. „Můžeš se ke mně přidat.“ Společně se zasmáli a jejich oči se setkaly. Piper najednou pocítila jakési souznění. Před pár dny si nechali udělat rychlý test DNA, a přestože stále ještě čekali na výsledek, věděla, že ten muž vedle ní je její krev.

„Pojďme dovnitř,“ pronesl odhodlaně a vystoupil z auta.

Piper si přála mít jeho odvalu. Šlo jí o hodně, a navíc netušila, jak budou ti lidé uvnitř na její přítomnost reagovat. V lepším případě zavládne zmatek a nepochopení, v tom horším hněv a nepřátelství. Zavřela oči, několikrát se zhluboka nadechla a následovala Eliase.

Jakmile vstoupili, Piper zaregistrovala, že dům je uvnitř stejně velkolepý jako zvenku. Vysoké stropy, lesklé, lehce odřené dřevěné podlahy a všude drahý kožený nábytek. Pokračovala za Eliasem do zadní části domu a viděla, že se na terase pohybuje asi tucet lidí. Všichni si povídali, smáli se, užívali si vzájemné společnosti, jak se na správnou rodinu sluší. Uplynulo několik okamžiků, než si jich všimli.

Elias k nim přistoupil jako první. Pozdravil svůj klan, s každým se zvlášť objal a bylo znát, že mu jako patriarchovi rodiny projevují úctu. První, kdo obrátil pozornost na Piper, byl mladší muž se světlými vlasy; na rozdíl od něj zdědila zrzavou barvu po matce.

„Dobrý den,“ pozdravil a natáhl ruku. Piper ho

hned poznala; byl to Garrett Hardwell, současný většinový vlastník ranče a Eliasův vnuk.

Podala mu ruku. „Ahoj,“ vykoktala nejistě. Srdce jí v hrudi bušilo jako o závod. Vyslala zoufalý pohled na Eliase a tiše doufala v podporu.

„Vy jste...?“ zeptal se mladík.

„Piper Gallagherová,“ odpověděla rychle a všichni na terase se k ní se zájmem otočili.

Elias popošel dopředu a uvědomil si, že bude muset zasáhnout. „Věnujte mi, prosím, pozornost. Tohle je Piper. Je to...“

„Novinářka,“ vyhrkla Piper. Nebyla to úplně lež a předpokládala, že kdyby přímo řekla, kdo je, nesetkalo by se to s přílišným pochopením. Eliase její prohlášení evidentně vyvedlo z míry.

„Fajn,“ přikývl Garrett a ukázal na ženu vedle sebe. „Moje žena Willa, můj bratr Wes a jeho žena Daisy. A pokud jste se ještě nesetkaly, tak tohle je Cathy, Eliasova nastávající. A v neposlední řadě můj vlastní otec Stuart,“ pokračoval v představování Garrett. Piper si se všemi zdvořile potřásla rukou a z jejich očí se dalo vyčíst, že mají spoustu otázek.

„Moc ráda vás všechny poznávám.“

Po chvíli ticha si Garrett odkašlal. „Co přesně vás sem přivádí?“ zajímal se.

Piper tváří v tvář své nové rodině stoupl adrenalin. Ne, tohle nebyl dobrý nápad. Musela něco vymyslet, a tak se rozhodla pro lež. „Jsem tu, abych o vás napsala příběh,“ vysvětlila jim.

Tvářili se nechápavě, ale pak k ní přistoupil Elias. „Piper,“ řekl jemně, ale pevným hlasem. „Řeknu jim to. Vy všichni byste měli něco vědět,“ pronesl nahlas. „Piper je moje dcera.“ Obrátil se na Stuarta. „Tvoje sestra.“

Ve skupině zavládlo ohromené ticho; Cathy

přistoupila k Eliasovi a vzala ho za ruku. Piper si v té chvíli připadala jako nahá v trní. Pohlédla na Garretta s Wesem. „Tak to asi budu vaše teta,“ poznamenala nejistě.

„Teta,“ zopakoval Wes zmateně a kroutil hlavou.

Willa se usmála. „Takže o nás nic psát nebudeš?“ zeptala se laškovně.

Piper vydechla; karty byly rozdány a teď byla řada na ní. „Nejspíš ne, ale novinářka jsem, to je pravda. Přišla jsem s Eliasem, abych vám pověděla pravdu. Pak jsem ale zpanikařila. Nevěděla jsem, že o mně Elias ještě nikomu z vás neřekl.“ Významně se na otce podívala a lehce svraštila obočí. „Třeba by nakonec stálo za to ten příběh napsat.“

Wes zkřížil ruce, zatnul zuby a přimhouřil oči. Obrátil pozornost k dědečkovi. „Proč jsi nám o ní neřekl, než jsi ji sem přivedl?“ zeptal se a ukázal na Piper, ale nepodíval se na ni.

„Wesi,“ zareagoval Elias ostře, „ať se ti to líbí, nebo ne, Piper je členkou této rodiny a hostem v tomto domě. Laskavě se k ní podle toho chovej.“ Dal si ruce v bok a pokračoval. „Uznávám, že představení se nám moc nevyvedlo, ale jsme tady a o to tu jde.“

Na terase zavládlo ticho; všichni se snažili vstřebat to nenadálé oznámení.

Nakonec Willa prolomila mlčení. „Kde jsi celou tu dobu byla, Piper?“

„V Chicagu,“ odpověděla. „Narodila jsem se tam a vyrostla.“

Willa obrátila pozornost k Eliasovi. „A teď je asi řada na tobě?“

„Jistě, dlužím vám vysvětlení,“ uznal Elias a začal vyprávět. „S Cassandrou, matkou Piper, jsem se seznámil před více než třiceti lety. Nějakou dobu jsme spolu chodili, ale po pár týdnech se naše cesty

rozešly,“ pokračoval a rozpačitě si odkašlal. „Cassandra mi řekla, že je těhotná, a pak hned zmizela. Nikdy jsem na ni nezapomněl a nepřestal jsem přemýšlet, co se stalo s dítětem. Až Cathy mě přemluvila, ať si najmu soukromého detektiva.“

Willa se znovu obrátila k Piper. „Co tvoje matka?“ zeptala se opatrně.

Piper se zaleskly oči. „Před několika lety zemřela.“ Matka byla její jedinou rodinou, proto bylo pro ni spojení s Hardwellovými tak důležité. Vlastně až doteď byla na světě úplně sama.

„To je mi moc líto,“ pronesla Willa smutně a poté přísně pohlédla na Wese, který se tvářil oprávněně provinile.

„Děkuji. Moc se omlouvám, že jsem vám tak nečekaně vtrhla do života,“ dodala Piper.

Garrett se postavil před Piper a začal si ji zvědavě prohlížet. „Podoba tu je: oči, nos, lícní kosti... celý Elias,“ vypočítával pomalu a stále si ji měřil.

„Opravdu?“ Rozhlédla se kolem a pochopila, že má Garrett pravdu. Podoba byla více než patrná, což ji opět dojala.

Elias k ní natáhl ruce. Nejdřív zaváhala, protože to nečekala, ale rozbouřené emoce v ní zvítězily a nabídnuté objetí přijala. Do této chvíle si spolu udržovali odstup, protože oba čekali, jak se tento zvláštní vztah vyvine. Poodstoupili od sebe a Piper zaregistrovala, že zbytek rodiny je stále pozoruje. Měli na to právo; dozvěděli se obrovskou novinu zcela nepřipraveni a potřebovali se s ní nějakým způsobem vyrovnat.

Jako první se osmělil Stuart. „Vítej do rodiny, Piper,“ pronesl s úsměvem a podal jí ruku. Na rozdíl od Eliasova objetí bylo jeho gesto velmi formální, ale i tak ho s povděkem přijala.

Otec se na ni podíval. „Co kdybychom šli na verandu a promluvili si?“ Poté se otočil ke Garrettovi s Wesem a nařídil jim, ať jeden z nich přinese její zavazadla. „Odneste je do východního křídla.“

„Ona zůstane tady?“

„Ano, samozřejmě. Na Hardwellově ranči je vítán každý,“ řekl pevně Elias.

„To nebude nutné,“ pronesla ke všem Piper. Vůbec jí nenapadlo, že by mohla přebývat v rodinném domě.

„Zařídím si ubytování ve městě.“ Neměla v úmyslu u nich zůstat; na něco takového bylo příliš brzy.

„To je směšné. Klidně můžeš být tady,“ namítl Elias.

„Já nevím... Je toho na všechny asi moc. Raději pojedu do města, aspoň si všichni srovnáme myšlenky.“ Piper podala Garrettovi svou vizitku. „Elias má na mě taky kontakt. Zavolejte mi a domluvíme se, kdy se sejdem.“

„Dobře, díky,“ souhlasil Garrett.

Rozpačitě přikývla. „Fajn, tak já už půjdu.“ Odmlčela se. „Uvítala bych nějaké doporučení, kde bych se mohla ubytovat.“

„Pokud nemáš nikde rezervaci, doporučuji *Applewood Inn*. Ten podnik je můj,“ ozvala se Willa.

„Opravdu?“ ožila Piper.

„Jasně. A vím, že dnes večer tam bude volno. Až se budeš hlásit na recepci, řekni Amy, že jsi ode mě. Poskytne ti rodinnou slevu.“

Piper při Williných slovech trochu vykulila oči. Na myšlenku, že patří do rodiny, si bude muset chvíli zvykat. „Díky. Moc si toho vážím.“ Vyšla s Eliášem z domu na přední verandu s výhledem na ranč a usadili se do houpacích křesel. „Tak co myslíš, jak to šlo?“ zeptala se ho.

„Řekl bych, že podle očekávání.“

„Wes a Garrett nevypadali zrovna moc nadšeně,“ prohodila.

„Potřebuji trochu víc času,“ odvětil otec. Seděli tiše a sledovali slunce, jak postupně klesá k obzoru. Slyšela, že se Elias nadechl. „Mrzí mě, že jsem nebyl součástí tvého života.“

„Dlouho jsem přemýšlela, proč nemám otce; myslela jsem na tebe, ale nikdy jsem se na nic nezeptala. Dětství jsem měla šťastné, ale moje máma byla neoblomná a všechno chtěla zvládat sama, takže svým způsobem chápu, proč jsi mi nebyl nablízku.“

„Přál bych si, abych tě našel dřív. Často jsem na tebe myslel. Zajímalo mě, jaká jsi a jestli jsi šťastná.“

„Teď jsem tady.“

Přikývl. „Čas už nevrátím, ale můžu být součástí tvého života aspoň teď.“

„To bych moc ráda. Díky, žes mě vyhledal, navzdory názorům zbytku rodiny,“ poznamenala Piper.

„Teď je to i tvoje rodina,“ upozornil ji Elias.

„Když mám mluvit upřímně,“ ohlédla se za sebe k domu, „je pro mě ještě moc brzy říkat tomu moje rodina.“

„Pomalů se do toho vpravíme, uvidíš. Jsem rád, že jsi přijela a mrzí mě, že jsme ztratili tolik času,“ začal zvolna Elias.

„To mě taky,“ dodala Piper.

„Můžeme využít čas, který nám zbývá, a trochu víc se poznat. Samozřejmě jen tehdy, když o to budeš stát,“ pokračoval.

Pocítila náhlý nával štěstí a úlevy zároveň. Vnímala, jak jí po tváři stekla slza, kterou rychle setřela. „Ano, to by se mi velice líbilo.“

„Tak proč tady rovnou nezůstaneš?“ naléhal Elias, dotkl se její ruky a usmál se.

Ohlédla se. Její noví rodinní příslušníci se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy V bouři citů.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.